

A KÖLTŐ ÉJSZAKÁI

-intermezzo-

ARCOM

amire vártam
megtörtént
s én mégis
felperzselt puszta maradok
arcom fehér palatábla
a beleégett szavakat
nem rejtem a pusztulásba

SÓHAJ 1.

nagy asztal körül ülünk
kezünkben éles kések
szemeinkben az éhesek
pusztító tüzei égnek

pontos időközökben jelez
a halálra fáradt óra
testünkre feszül a jelmez
házunkat árnyék borítja

a kertben sírnak a bokrok
kihűlt szavak a forró szájban
cserbenhagyja magát a szív
feleútján a dobbanásnak

SÓHAJ 2.

tekintet földön sárban
arcom lebegő hópehely
forró havazásban hang-
verseny minden mozdulat
menekülnek a vágyak mint
riasztott vadak s mint hajtók
az árkon átbuszkázom a lezárt
évszakokon-----
éjszaka az álom szélként
surrán át a házon-----
ismerős arcok fehér kavicsok
európa távoli tájaiban

levél pestről hát megvagyunk...
bécsben esténként rátok gondolunk...
zürich utcái zajosak-némák...

és jönnek a levelek szél hátán
széllel évszaktól s hatalomtól
függetlenül-----
-----tekintet
földön sárban-----
-----lebegő hópelyhek
égő havazásban-----jelenidő

ÉVVÁLTÁS

két évszám közé
szorult szavak hamvát a
szél széthordja
az első másod-
percben lepke szárnyak
vállamon fátyol
szárnyaimat át-
szakítják a félbesza-
kadt mozdulatok
s az évek foltos
pókhálóján a mosoly
végleg fennakad

OH, MENNYI

oh, mennyi tető egy házon
és mennyi alap nélküli ház
mintha épülne de inkább omlik
mintha egészség pedig hát láz

oh, mennyi nő egy ágyban
és ahány ágy mind üres
ha akarom akkor a melle
ha megkérem akkor tüzes

oh, mennyi vakondok csörtet
kórusban mondják — fényre fel
elvakított fényes elme
a sötétben is otthonra lel

oh, mennyi kegyes hazugság
és az úr a csalóval is kegyes
oh, mennyi tiszta lélek
és ahány igazság mind vegyes

oh, mennyi igaz ügy lett és
közben piszoktól bűzlik a ház
elveszem a kabátodat
mert hideg és hogy ne fázz

oh, mennyi humanizmus
mindenhol van már manna
olyan mindegy a halálnak
legyen new york vagy havanna

oh, mennyi csillag a léken
ömlik ránk valami mennyország
ül az isten a trónján és
kérődzik körbe a sok jószág

MINT LÓHALÁL

- (1) az alkonyat borostás arca kékül
sárga az út a nap vörös a tenger
barna
a házakat a tornyokat átlátszó
tejszínhab szorosán összetartja
- (2) zöld lovon a selymes nyár eltrapp
bor cseppen szőlőből az őszre
vágástól bújnak kaptárba a méhek
puffosodik dúvadak megritkult szőre
- (3) a gesztenyeárus asszony csak mosolyog
ő nem billen meg és nem kapaszkodik
- (3) ő nem billen meg és nem kapaszkodik
mert gesztenyeárus hát mosolyog
- (4) jól alátámasztva biztonsággal
- (5) nem dühömben de megteszem
- (6) képeslappá préselem a várost
vigye a postás bár nem nekem
- (7) maradj még egy fülhegyzésnyi időre
foghíjas jövőnkön osztozom
- (8) A SEMMI IS MEGSEMISÜL
- (9) hírt visz a vér mint lóhalál
a szív egy nagy táviróoszlop
- (1) kékül az alkonyat borostás arca
már sárga az út a nap vörös a tenger
barna
- (0) HULL TERVEINK HÓHARMATJA
- (10) mint lóhalál a menny felé
akár a nyár egy zöld lovon

AZ ÉLET EGY TANGÓ

az élet egy tangó kösz megvagyunk
tangóbérünk éppen csak kitelik
a vers rezgése lomha ásítás
amint bontogatja jeges szárnyait

apám hite gyökeret eresztett
fogva tartja egy nagy habostorta
égettünk hozzá cukrot precíöz
torkunkat mégis összemarta

szemeinkre hályogot növesztett
a lábon járó ellenképrázat
voltunk kapaszkodás megbillenés
bősz egyensúly kaptunk lázat

az élet egy tangó semmi más
a játszma vége nulla-nulla
a vers rezgése lomha ásítás
felpuffadt gondok akár egy vízihulla

A KÖLTŐ ÉJSZAKÁI

forró testedről
gyöngyként patakzanak
a rubin fényben
a szavak
végtelen lehetőség a szó
minden elmondható
szóval síppal nádihegedűvel

értelemmel szerelemmel
nincs tízparancsolat
szeresd felebarátodat
szeresd azt is kit nem szeretsz
jobbat már úgysem tehetsz

évekké válnak az órák
elment barátok arca
súlyos hamuként hull rám

emlékeim elfogyhatnak
a szó hazája megmarad
hűség a szó a tett
anyád szavaival etetett

a szó utolsó esély
szavat el ne vetélj
a szó utolsó esély
a szó megtartó erő

a szótlanság is túlélhető
a szó megtartó erő

forró testedről
gyöngyként patakzanak
a rubin fényben
a szavak
gyémánt
leszel kagylóba zárt
maradsz
vigyáznak rád
a szófalak